

Отримано: 10 жовтня 2025 р.

Прорецензовано: 25 жовтня 2025 р.

Прийнято до друку: 2 листопада 2025 р.

email: osmachko@gmail.com

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-6659-4679>DOI: [http://doi.org/10.25264/2519-2558-2025-27\(95\)-62-65](http://doi.org/10.25264/2519-2558-2025-27(95)-62-65)Осьмачко О. С. Концептуалізація понять «влада» і «народ» у політичному дискурсі Китаю. *Наукові записки Національного університету «Острозька академія» : серія «Філологія» : науковий журнал*. Острого: Вид-во НаУОА, 2025. Вип. 27(95). С. 62–65.

УДК: 81`42: 811.581

Осьмачко Оксана Сергіївна,
аспірантка 4 року навчання кафедри східної філології
за спеціальністю 035 Філологія освітньо-науковою програмою «Філологія у вимірах сьогодення:
мовознавство, літературознавство, перекладознавство»,
Київський національний лінгвістичний університет

КОНЦЕПТУАЛІЗАЦІЯ ПОНЬЯТЬ «ВЛАДА» І «НАРОД» У ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ КИТАЮ

Стаття аналізує взаємну репрезентацію концептів «ВЛАДА» (权力, *quánlì*) та «НАРОД» (人民, *rénmín*) у китайському політичному дискурсі з позицій когнітивно-дискурсивного підходу. На матеріалі офіційних промов вищого керівництва КНР, партійних документів та медійних публікацій простежено, як лінгвістичні засоби кодифікують ідеологічну модель взаємодії між Комуністичною партією Китаю, державою та суспільством. Показано, що концепт «ВЛАДА» стабільно задається як партійно спрямований і інституційно централізований ресурс керування, нормалізований формулами «служіння народу», «здійснення згідно із законом» та метафорою «влада у клітці правил». Концепт «НАРОД» фігурує як адресат політики, отримувач вигод від розвитку та мобілізований колективний суб'єкт, чия «воля» трактується і реалізується через партійно-державні механізми. Лексико-семантичні та фразеологічні моделі (на киталт 权力为民所用 / 利为民所谋) формують стійкі рамки легітимації, у яких «народ» постає джерелом влади, а «партія» – комунікативним посередником її реалізації. Запропоновано типологію дискурсивних рамок «служіння», «законності», «контролю/нагляду» та «морального авторитету», що структурують уявлення про належне здійснення влади та межі її застосування. Наукова новизна полягає у поєднанні корпусного спостереження за колокаційними патернами з аналізом метафоричних і нормативних конструктів, що дає цілісну картину того, як взаємодіють концепти «ВЛАДА» і «НАРОД» у мовленнєвих практиках сучасної КНР. Практична значущість полягає у можливості застосування результатів у перекладознавстві, міжкультурній комунікації та інтерпретації офіційної риторики КНР у міжнародних відносинах.

Ключові слова: китайський політичний дискурс; «влада» (权力, *quánlì*); «народ» (人民, *rénmín*); когнітивно-дискурсивний аналіз; легітимація; метафора «клітки правил»; партія–народ–влада; колокаційні патерни.

Oksana Osmachko,
4th year postgraduate student
Department of Oriental Philology,
Kyiv National Linguistic University

CONCEPTUALIZATION OF THE CONCEPTS OF “POWER” AND “PEOPLE” IN CHINA’S POLITICAL DISCOURSE

The article analyzes the mutual representation of the concepts of "power" (权力, *quánlì*) and "people" (人民, *rénmín*) in China's political discourse from the perspective of a cognitive-discursive approach. Drawing on official speeches by the top leadership of the PRC, party documents, and media publications, the study traces how linguistic means codify the ideological model of interaction between the communist party of china, the state, and society.

It is shown that the concept of "power" is consistently framed as a party-directed and institutionally centralized governing resource, normalized through formulas such as "serving the people," "exercising power in accordance with the law," and the metaphor of "power in the cage of rules." the concept of "people" appears as a policy recipient, beneficiary of development, and a mobilized collective subject whose "will" is interpreted and implemented through party-state mechanisms.

Lexico-semantic and phraseological patterns (e.g., 权力为民所用 / 利为民所谋) construct stable frames of legitimation in which the "people" emerge as the source of power, while the "party" functions as the communicative intermediary of its realization. The article proposes a typology of discursive frames—those of "service," "legality," "control/supervision," and "moral authority"—that structure notions of proper power execution and its limits.

The scientific novelty lies in combining corpus-based observation of collocational patterns with analysis of metaphorical and normative constructs, offering a comprehensive view of how the concepts of "power" and "people" interact in the linguistic practices of contemporary China. The practical relevance lies in the applicability of the findings to translation studies, intercultural communication, and interpretation of official PRC rhetoric in international relations.

Keywords: Chinese political discourse; “power” (权力, *quánlì*); “the people” (人民, *rénmín*); cognitive-discursive analysis; legitimation; “cage of rules” metaphor; Party – people – power; collocational patterns.

Постановка проблеми. Зі зростанням ролі Китайської Народної Республіки у глобальній політиці активізується поширення китайських дискурсивних практик, що стають об'єктом дослідження в політичній лінгвістиці та міжкультурній комунікації. Центральними концептами китайського політичного дискурсу виступають «ВЛАДА» (权力, *quánlì*) та «НАРОД» (人民, *rénmín*), які визначають структуру та функціонування державної ідеології й комунікативної практики. Через ці категорії формується уявлення про легітимність політичної системи, суспільний договір і механізми взаємодії між партією, державою та громадянами.

Актуальність дослідження зумовлена тим, що китайська концептуалізація понять «ВЛАДИ» і «НАРОДУ» суттєво відрізняється від західних політичних традицій, поєднуючи елементи конфуціанської спадщини, легістських доктрин та марксистсько-ленінської ідеології. Розуміння цих категорій у китайському контексті є необхідним не лише для теоретич-

ного аналізу політичного дискурсу, а й для практики міжнародних відносин, адже воно визначає логіку офіційної риторики та політичних рішень керівництва КНР.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасній лінгвістиці концепт розглядається як багатовимірний когнітивний одиниця, що поєднує мовний, культурний і ментальний аспекти. Він слугує засобом відображення колективного досвіду та суспільних цінностей. Саме тому аналіз концептів у політичному дискурсі дозволяє з'ясувати, як формується національна ідеологія. Варто зазначити, що концептуалізація політичних понять у різних культурах суттєво відрізняється, що підтверджують як класичні, так і сучасні дослідження.

У китайському контексті поняття «народ» і «влада» мають глибоку історичну традицію. Ще в трактаті «Лунь юй» Конфуцій наголошував на моральному обов'язку правителя діяти в інтересах підданих, підкреслюючи їхню взаємозалежність (Конфуцій, 2003). Ідеї легізму, зокрема у працях Хань Фейцзи, акцентували на необхідності жорсткого контролю й примусу як основи ефективного управління (Han Feizi, 2003). У період Мао Цзедуну ці категорії були інтегровані та вербалізовані в марксистсько-ленінську парадигму: «народ» ототожнювався з трудящими класами, а «вороги народу» – з об'єктами політичного переслідування (Mao Zedong, 1965–1977).

У добу реформ Ден Сяопін запропонував прагматичну інтерпретацію ролі влади, наголошуючи, що «лідерство – це служіння», тобто влада має сенс лише тоді, коли вона спрямована на благо народу (Xiaoping, 1984–1994). Цей підхід отримав подальший розвиток у риторичі його наступників. Зокрема, Ху Цзіньтао запропонував концепт «гармонійного суспільства», де народ виступає центральним суб'єктом соціального розвитку (Hu Jintao, 2005). Сі Цзіньпін, у свою чергу, запровадив поняття «цілісний процес народної демократії» (全过程人民民主) й неодноразово стверджував, що «прагнення народу до кращого життя є метою нашої боротьби» (Xi Jinping, 2014–2021).

Серед сучасних китайських теоретиків варто відзначити Чжао Тін'яна, який розвинув концепцію «спільноти єдиної долі людства». У його підході «НАРОД» розглядається не лише як внутрішньополітична, а й як глобальна категорія (Zhao, 2018). Водночас західні дослідники підкреслюють ідеологічну специфіку китайського політичного дискурсу. Наприклад, Каллахан описує КНР як «песимістично-оптимістичну націю», де офіційна риторика балансує між оптимістичними образами єдності народу та песимістичними наративами про загрози від «ворогів» (Callahan, 2010). Белл стверджує, що сучасний «новий конфуціанізм» поєднує традиційні морально-етичні уявлення з партійною ідеологією, створюючи гібридну модель взаємодії понять «ВЛАДА» та «НАРОД» (Bell, 2008).

У колективній монографії Фербенка та Голдмана простежується історична трансформація понять «НАРОД» і «ДЕРЖАВА» в Китаї. Дослідники стверджують, що китайська політична традиція послідовно тлумачила владу як централізовану, а народ – як її моральну основу (Fairbank & Goldman, 2006). У державних публікаціях, зокрема у виданнях аналітичного бюро партійної літератури, акцент робиться на пріоритеті «людиноцентричного» розвитку, орієнтованого на задоволення інтересів народу (Party Literature Research Office, 2019). Подібні ідеї підтримуються й аналітичними центрами, які розглядають багаторівневу структуру концепту «НАРОД» – як колективного, так і індивідуального суб'єкта (Jiangsu Think Tank, 2020).

Окрема група досліджень зосереджена на сучасному дискурсивному оформленні концепту «ВЛАДА». У західній літературі аналізуються метафоричні моделі у висловлюваннях китайських лідерів: «влада як небезпечна сила, яку слід замкнути в клітку законів» (Sloss, 2023), або як ресурс м'якої сили, що забезпечує Китаю міжнародну присутність (Wuthnow, 2018). Теоретичні аспекти легітимності влади в межах концепції «народної демократії» розглядаються також у рецензованих академічних публікаціях (Tian, X., Ba, Y., & Zhang, X., 2021).

Таким чином, сучасна наукова література охоплює широкий спектр підходів до аналізу понять «ВЛАДА» і «НАРОД» у китайському політичному дискурсі – від історичних трансформацій до новітніх ідеологічних моделей. Однак недостатньо дослідженим залишається питання когнітивно-лінгвістичної структури цих концептів у сучасній комунікативній практиці КНР, а також їхнього функціонального взаємозв'язку в межах офіційної ідеологічної парадигми.

Концепт «народ» у китайському політичному дискурсі.

У китайській політичній традиції поняття «НАРОД» (人民 *rénmín*) має не лише соціальний чи статистичний зміст, а й потужне ідеологічне навантаження. Це поняття функціонує як концептуальна опора політичної легітимності, одночасно позначаючи джерело суверенітету та головну цільову орієнтацію державної політики. В офіційній риторичі саме «народ» виступає головним адресатом державної турботи, мірилом справедливості рішень і джерелом усієї влади. Таке бачення зафіксоване в основоположних державних документах, зокрема в постулаті «народ є господарем країни» (人民当家作主), який покладено в основу інтерпретації китайської соціалістичної демократії (Конституція КНР, 1982; Xi Jinping, 2014–2021).

Історично поняття «НАРОД» формувалося як складна категорія, що вбирає в себе елементи кількох впливових доктрин. У конфуціанській традиції народ розглядається як моральне мірило для правителя: правитель має володарювати в інтересах підданих, і лише тоді його влада є справедливою. Натомість у легістській моделі народ сприймається як об'єкт управління, який потребує жорсткого контролю, примусу та дисципліни. У сучасному політичному дискурсі зберігається ця двоїстість: народ, з одного боку, виступає джерелом легітимності, а з іншого – адресатом патерналістської державної опіки (Конфуцій, 2003; Han Feizi, 2003).

Починаючи з маоїстського періоду, поняття «НАРОД» починає відігравати активну ідеологічну функцію. У текстах Мао Цзедуну народні маси (人民群众 *rénmín qúnzhòng*) зображуються як головна рушійна сила історії, а партія – як авангард, що виражає їхні колективні інтереси. Гасло «служіння народові» (为人民服务 *wèi rénmin fúwù*) закріплює образ народу як рушії революції та водночас головного політичного суб'єкта, водночас підконтрольного партії та символічно зведеного в ідеологічний центр. Народ у цьому контексті не є просто сукупністю індивідів, а ідеологічною конструкцією, яка легітимізує керівну роль Комуністичної партії.

З початком реформ Ден Сяопіна акценти в інтерпретації концепту зміщуються з революційної риторичі на економічну прагматику. Народ постає як кінцевий отримувач благ модернізаційного розвитку, а легітимність політичного курсу все частіше аргументується його здатністю забезпечити економічне зростання та підвищення добробуту. Партійна риторика

цього періоду зосереджується на гаслах, які підкреслюють, що розвиток здійснюється «для народу» та «заради народу» – ці формули закріплюють образ народу як кінцевого отримувача позитивних змін і водночас підтверджують доцільність існуючої політичної системи (Deng Xiaoping, 1984–1994; Hu Jintao, 2005).

У політичному мисленні періоду, який позначається як «нова ера» (新時代), що асоціюється з правлінням Сі Цзіньпіна, концепт «народ» отримує ще більше ідеологічне навантаження. Він трактується як головний історичний суб'єкт і рушій глобальних перетворень. Риторика цього періоду активно використовує формули, які надають народу статус головного героя епохи, творця майбутнього й носія цінностей, що виходять за межі національного простору. Через концепт «спільноти єдиної долі людства» (人类命运共同体 *rénlèi mìngyùn gòngtóngtǐ*) народ подається не лише як внутрішній чинник легітимності, а й як елемент гуманістичної місії Китаю.

У мовному вимірі концепт «НАРОД» закріплюється через систему постійно відтворюваних мовних формул, що мають оцінне й символічне навантаження. Такі вислови, як «усе – заради народу» (一切为了人民) чи «розвиток в інтересах народу» (发展为了人民), формують сталу ціннісну рамку, у якій не лише як реальний суб'єкт політичної дії, а й як смислове виправдання всієї політичної стратегії держави. Через подібні мовні конструкції створюється враження, що кожне політичне рішення апелює до волі й блага народу, незалежно від його реальної участі в ухваленні цих рішень.

На концептуальному рівні «НАРОД» мислиться як колективна трудова спільнота нації, об'єднана спільними цінностями, історичною пам'яттю та економічною метою. Водночас до цього ядра приєднуються численні периферійні значення, що стосуються окремих соціальних, культурних і етнічних груп, історичних нарративів, а також сучасних уявлень про добробут і прогрес. Концепт не є фіксованим або універсальним – він постійно адаптується до потреб політичної риторики та змінюється залежно від ідеологічного фокусу партійного керівництва. У такий спосіб «НАРОД» функціонує як гнучкий мовно-ідеологічний ресурс, який виконує водночас мобілізаційну, легітимаційну та репрезентативну політичну функції – як усередині країни, так і на зовнішньополітичному рівні.

Концепт «ВЛАДА» у політичному дискурсі Китаю

Поняття «ВЛАДА» (权力, *quánlì*) посідає центральне місце в китайському політичному дискурсі, адже через нього визначаються уявлення про політичний порядок, ієрархію інституцій, механізми керування та легітимацію правлячої еліти. В офіційних документах постійно підкреслюється, що вся влада належить народові. Однак у практичному вимірі вона розуміється насамперед як партійно-державна: концентрується в руках органів, що діють під егідою Комуністичної партії Китаю (КПК) і втілюють її політичний курс.

Особливістю китайської моделі є відсутність традиційного для Заходу поділу влади. У конституційному і дискурсивному просторі влада постає як єдина, цілісна система, що не допускає автономії окремих гілок. Формулювання на кшталт «єдність влади» (权力统一) трапляються у виступах і нормативних документах як важливе ідеологічне положення, яке, за офіційною логікою, забезпечує стабільність та ефективність управління (Hu Jintao, 2005; Party Literature Research Office, 2019).

На мовному рівні концепт влади часто реалізується через поєднання інституційного та нормативного аспектів. У виступах лідерів і текстах державних документів домінують вирази на зразок «влада служить народові», «здійснювати владу згідно з законом», «контроль за владою». Це свідчить про спробу нормативно окультурити саму ідею влади, надати їй образу функціонального, законного і підзвітного механізму.

Важливим для китайського дискурсу є також образ «влади в клітці закону» (把权力关进制度的笼子里), який часто повторюється після його першого вживання Сі Цзіньпіном у 2013 році. Метафора слугує когнітивним каркасом, у якому влада постає як потенційно небезпечна сила, що потребує обмеження через правила, закон і моральний контроль. У такий спосіб влада репрезентується не тільки як інструмент керування, а й як об'єкт суспільної недовіри, що має бути під постійним наглядом.

Проте водночас зберігається риторичний зв'язок між концептами «ВЛАДА» і «НАРОД»: у партійному дискурсі влада трактується як така, що походить від народу і здійснюється в його інтересах (权为民所用, 利为民所谋). Це формулювання створює семантичну рамку, у якій влада не є чимось зовнішнім до народу, а нібито виводиться з його волі, хоча реалізується саме через партійно-державні інститути. Такий підхід посилює символічний зв'язок між владою і народом, але водночас послаблює уявлення про народ як самостійного носія влади.

У лексико-семантичному плані концепт влади охоплює як централізовану державну силу (国家权力), так і конкретних виконавців її повноважень – чиновників, партійні кадри, представників органів управління різного рівня. Така багаторівнева структура дозволяє гнучко маніпулювати образом влади: то як інституції, яка має служити народу, то як об'єкта контролю, то як носія ідеологічного авторитету.

Крім функціонального виміру, «ВЛАДА» у китайському дискурсі також має ціннісне забарвлення. У випадку, коли вона перебуває під контролем, діє в рамках закону і виконує завдання, визначені партією, її оцінюють позитивно – як чинник порядку, розвитку й добробуту. У протилежному разі (при зловживаннях або корупції) вона піддається критиці, проте завжди в межах офіційної риторики, яка не ставить під сумнів саму модель влади, а лише її реалізацію окремими суб'єктами.

Таким чином, влада в китайському політичному дискурсі репрезентується не як нейтральна або технічна категорія, а як ідеологічно навантажене поняття, що втілює державну волю, реалізовану через партійне керівництво, під зовнішньою рамкою «служіння народові».

Взаємозв'язок концептів «НАРОД» і «ВЛАДА»

У китайському політичному дискурсі концепти «НАРОД» (人民 *rénmín*) та «ВЛАДА» (权力 *quánlì*) не функціонують ізольовано – між ними існує тісний смисловий і комунікативний зв'язок, який формується в межах офіційної ідеологічної парадигми. Формула «вся влада належить народові» (全国人民当家作主), зафіксована в Конституції КНР, у партійній риторіці набула статусу аксіоматичного твердження, яке виконує роль основної легітимаційної конструкції сучасної китайської політичної моделі.

Однак, попри декларативну присутність народу як джерела влади, у структурі дискурсу чітко проглядається асиметрія між символічним і практичним рівнями реалізації цих концептів. Згідно з офіційною логікою, народ не здійснює владу безпосередньо, а передає її через вертикаль партійно-державного управління. Таким чином, влада хоч і «походить від народу»,

але реалізується партією, яка, у свою чергу, позиціонує себе як авангард народу й головний інтерпретатор його інтересів (Mao Zedong, 1965–1977; Xi Jinping, 1984–1994).

Цей подвійний статус народу – водночас як суверена і як об'єкта опіки з боку партії – створює специфічну дискурсивну напругу. Народ проголошується джерелом політичної влади, але фактично постає в ролі адресата політичних рішень, прийнятих від його імені. У цьому контексті особливо показовими є сталі словосполучення, що регулярно повторюються в партійному мовленні: «влада – для народу», «влада служить народові», «той, хто має владу, повинен приймати нагляд народу» (Xi Jinping, 2014–2021). Такі висловлювання формують уявлення про взаємну відповідальність, але не передбачають повноцінної участі народу у прийнятті рішень.

Ключовим елементом цього дискурсивного механізму виступає партія як посередник. Саме вона визначає, як інтерпретувати волю народу, якими мають бути стратегічні цілі держави та яким чином ці цілі реалізуються. У цьому сенсі Комуністична партія Китаю виступає не лише як орган влади, а й як комунікативний центр, через який відбувається узгодження між народом і владою. Концепт «спільноти єдиної долі» (共同体 gòngtóngtǐ), запропонований Чжао Тін'яном, також передбачає цю структурну роль партії як координатора колективної суб'єктності (Zhao, 2018).

На рівні семантики концепти «влада» і «народ» пов'язані через низку повторюваних мовних моделей, що виконують легітимізаційні, мобілізаційні та ідеологічні функції. Відповідно до офіційної риторики, народ має довіряти партії, влада – служити народові, а партія – втілювати зв'язок між ними. Такий дискурсивний трикутник «партія – народ – влада» не є простою схемою, а виконує роль центрального семантичного вузла в політичній картині світу, що пропонується сучасним китайським дискурсом.

Література:

1. Конфуцій. *Лунь юй (Бесіди і судження)* / пер. з кит. – Київ : Дух і Літера, 2003.
2. Bell, D. *China's New Confucianism: Politics and Everyday Life in a Changing Society*. – Princeton : Princeton University Press, 2008.
3. Callahan, W. *China: The Pessoptimist Nation*. – Oxford : Oxford University Press, 2010.
4. Deng Xiaoping. *Selected Works of Deng Xiaoping*. Vol. I–III. – Beijing : Foreign Languages Press, 1984–1994.
5. Fairbank, J. K.; Goldman, M. *China: A New History*. – Cambridge, MA : Belknap Press of Harvard University Press, 2006.
6. Han Feizi. *Basic Writings* / transl. by Burton Watson. – New York : Columbia University Press, 2003.
7. Hu Jintao. *Building a Harmonious Socialist Society*. [Промова]. – Пекін, 2005.
8. Jiangsu Think Tank. *On the People as the Foundation of Governance* [Електронний ресурс]. – 2020. – Режим доступу: https://www.jsthinktank.com/wap/zhijiangsu/zhengzhi/202009/t20200902_6788137.shtml (дата звернення: 15.09.2025).
9. Mao Zedong. *Selected Works of Mao Tse-tung*. Vol. I–V. – Beijing : Foreign Languages Press, 1965–1977.
10. Party Literature Research Office. *People-centered Development in the New Era* [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.dswxyjy.org.cn/n1/2019/0625/c219021-31192849.html> (дата звернення: 15.09.2025).
11. Sloss, D. L. *China's Growing Discourse Power and Resurgent Authoritarianism // Case Western Reserve Journal of International Law*. – 2023. – Vol. 55, No. 1. – P. 359–399. – Режим доступу: <https://scholarlycommons.law.case.edu/jil/vol55/iss1/14> (дата звернення: 16.09.2025).
12. Tian, X.; Ba, Y.; Zhang, X. *The Conceptual Metaphor of Governance in The Governance of China // Open Access Library Journal*. – 2021. – Vol. 8, No. 1. – DOI: 10.4236/oalib.1108147. – Режим доступу: <https://www.scirp.org/journal/paperinformation?paperid=113299> (дата звернення: 16.09.2025).
13. Wuthnow, J. *The Concept of Soft Power in China's Strategic Discourse* [Електронний ресурс]. – Indian Strategic Knowledge Online, 2018. – Режим доступу: <https://www.indianstrategicknowledgeonline.com/web/Concept%20of%20Soft%20Power%20in.pdf> (дата звернення: 16.09.2025).
14. Xi Jinping. *The Governance of China*. Vol. I–III. – Beijing : Foreign Languages Press, 2014–2021.
15. Zhao, T. *Redefining a Community of Shared Future for Mankind*. – Beijing : People's Publishing House, 2018.

References:

1. Konfutsiy. (2003). Lun' yuy (Besidy i sudzhennya) [The Analects (Conversations and Judgments)] (Transl. from Chinese). Kyiv: Duxh i Litera. [in Ukrainian].
2. Bell, D. (2008). *China's new Confucianism: Politics and everyday life in a changing society*. Princeton, NJ: Princeton University Press.
3. Callahan, W. A. (2010). *China: The pessoptimist nation*. Oxford: Oxford University Press.
4. Deng, X. (1984–1994). *Selected works of Deng Xiaoping* (Vols. I–III). Beijing: Foreign Languages Press.
5. Fairbank, J. K., & Goldman, M. (2006). *China: A new history* (2nd ed.). Cambridge, MA: Belknap Press of Harvard University Press.
6. Han Feizi. (2003). *Basic writings* (B. Watson, Trans.). New York: Columbia University Press.
7. Hu, J. (2005). *Building a harmonious socialist society* [Speech]. Beijing.
8. Jiangsu Think Tank. (2020). *On the people as the foundation of governance*. Retrieved September 15, 2025, from https://www.jsthinktank.com/wap/zhijiangsu/zhengzhi/202009/t20200902_6788137.shtml
9. Mao, Z. (1965–1977). *Selected works of Mao Tse-tung* (Vols. I–V). Beijing: Foreign Languages Press.
10. Party Literature Research Office. (2019). *People-centered development in the new era*. Retrieved September 15, 2025, from <https://www.dswxyjy.org.cn/n1/2019/0625/c219021-31192849.html>
11. Sloss, D. L. (2023). *China's growing discourse power and resurgent authoritarianism*. *Case Western Reserve Journal of International Law*, 55(1), 359–399. Retrieved September 16, 2025, from <https://scholarlycommons.law.case.edu/jil/vol55/iss1/14>
12. Tian, X., Ba, Y., & Zhang, X. (2021). *The conceptual metaphor of governance in The Governance of China*. *Open Access Library Journal*, 8(1), e8147. <https://doi.org/10.4236/oalib.1108147>
13. Wuthnow, J. (2018). *The concept of soft power in China's strategic discourse*. Retrieved September 16, 2025, from <https://www.indianstrategicknowledgeonline.com/web/Concept%20of%20Soft%20Power%20in.pdf>
14. Xi, J. (2014–2021). *The governance of China* (Vols. I–III). Beijing: Foreign Languages Press.
15. Zhao, T. (2018). *Redefining a community of shared future for mankind*. Beijing: People's Publishing House.